

Sygn. akt II AKa 2/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2013r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Przemysław Grajzer

Sędziowie: SSA Janusz Szrama

SSO del. do SA Jarema Sawiński (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Ziembiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Piotra Urowskiego

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2013r.

sprawy **Z. K.** oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12kk i w zw. z art. 64§1kk; art. 56 ust. 1 i 3 w/w ustawy w zw. z art. 12kk w zw. z art. 65§1kk i w zw. z art. 64§1kk; art. 258§3kk; art. 59 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 12kk i w zw. z art. 64§1kk; art. 59 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 12kk i w zw. z art. 64§1kk; art. 56 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art. 12kk i w zw. z art. 64§1kk;

A. H. oskarżonego z art. 59 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 12kk; art. 59 ust. 1 w/w ustawy; art. 56 ust. 1 i 3 w/w ustawy w zw. z art. 12kk w zw. z art. 65§1kk; art. 62 ust. 2 w/w ustawy; art. 258§1kk; art. 59 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 12kk; art. 59 ust. 2 w/w ustawy w zw. z art. 12kk

i K. C. (1) oskarżonego z art. 59 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 12kk; art. 56 ust. 1 i 3 w/w ustawy w zw. z art. 12kk; art. 58 ust. 1 w/w ustawy; art. 59 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 12kk; art. 56 ust. 1-3 w/w ustawy w zw. z art. 12kk; art. 59 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 12kk; art. 56 ust. 1 i 3 w/w ustawy w zw. z art. 12kk w zw. z art. 65§1kk; art. 258§1kk; art. 62 ust. 2 w/w ustawy; art. 56 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art. 12kk; art. 59 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 12kk; art. 58 ust. 2 w/w ustawy w zw. z art. 12kk; art. 58 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 12kk; art. 59 ust. 2 w/w ustawy w zw. z art. 12kk; art. 59 ust. 2 w/w ustawy w zw. z art. 12kk; art. 56 ust. 1 i 3 w/w ustawy w zw. z art. 12kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Z. G.

z dnia (...)

Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat J. S. (1) prowadzącej Kancelarię Adwokacką w Z. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) w tym VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

Zwalnia oskarżonych od obowiązku zapłaty Skarbowi Państwa kosztów procesu w tym od opłaty za postępowanie odwoławcze.

J. S. (2) P. G. J. S. (1)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia (...) roku, Sąd Okręgowy w Z. uznał oskarżonego Z. K. za winnego tego, że:

I. od zimy (...) do dnia (...) na terenie Ż. woj. (...) kierował zorganizowaną grupą przestępczą w skład której wchodził A. H. i K. C. (1), której celem było popełnianie, przy posługiwaniu się metodami i środkami konspiracyjnego współdziałania, komunikowania oraz przestępczego rozliczania finansowego, przestępstw narkotykowych, a przez to osiągnięcie korzyści majątkowych i maksymalizacji zysku, tj. popełnienia przestępstwa z art. 258§3 k.k. i za to na mocy art. 258§3 k.k. wymierza mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Tymże samym wyrokiem Sąd Okręgowy uznał oskarżonego Z. K. także za winnego i tego, że:

II. w okresie od dnia (...) do dnia (...) na terenie Ż., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od (...) kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. i w zw. z art. 64§2 k.k. w sprawie (...) Sądu Rejonowego w Ż., a w okresie od zimy (...) nadto kierując zorganizowaną grupą przestępczą, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz środka odurzającego w postaci marihuany nabywając je od nieustalonej osoby lub osób, a następnie wbrew przepisom ustawy wprowadzał do obrotu i udzielał innym osobom środek odurzający w postaci marihuany i substancję psychotropową w postaci amfetaminy w znacznych ilościach, a w szczególności:

w okresie od sierpnia 2009r. do marca 2010r. w Ż. wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu środek odurzający w postaci marihuany w ilości co najmniej 30,05 gram za kwotę 375,62 zł. oraz substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 300 gram za kwotę 4000zł. udzielając jej **M. N.** celem dalszej dystrybucji,

w okresie od (...) do dnia (...), a następnie od dnia (...) do dnia (...) w Ż., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił **D. D. (1)** substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości łącznej nie mniejszej niż 80 gram za kwotę łączną 1.600 zł.,

w okresie od (...) do (...) w Ż. wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości łącznej 2.500 g za kwotę łączną 27.500zł. udzielając jej **S. J.** celem dalszej dystrybucji,

w okresie od zimy z (...) do 8 maja 2010r. w Ż. wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 3.000g za kwotę 30.000zł., udzielając jej **K. C. (1)** celem dalszej dystrybucji – to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k., art. 12 k.k., art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k. i za to, na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 §3 k.k. i art. 65§1 k.k. wymierza mu karę 5 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł.

Wyrokiem z dnia (...) roku Sąd Okręgowy w Z. uznał oskarżonego A. H. za winnego tego, że:

III. od zimy (...) do dnia (...) na terenie Ż. woj. (...)

brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował Z. K. i w skład której wchodził K. C. (1), której celem było popełnianie przy posługiwaniu się metodami i środkami konspiracyjnego współdziałania, komunikowania oraz przestępczego rozliczania finansowego przestępstw narkotykowych, a przez to osiągnięcie korzyści majątkowych i

maksymalizacji zysku, to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 258§1 k.k. i za to, na mocy art. 258§1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Tymże samym wyrokiem Sąd Okręgowy w Z. uznał oskarżonego A. H. za winnego i tego, że:

IV. od zimy (...) do dnia (...) w Ż., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy przyjmując ją od Z. K., a następnie udzielając innym osobom, a w szczególności:

- w okresie od końca (...) w Ż. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił **M. K. (1)** substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości łącznej 22 gramy za kwotę łączną 440zł,

- w miesiącu (...) w Ż., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił **M. K. (1)** substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 5 gram za kwotę 100zł,

- w okresie od (...) roku w Ż., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił **D. D. (1)** substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości łącznej nie mniejszej niż 30 gram za kwotę łączną 600zł,

- a także w dniu (...) wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w ilości 156,317 g netto, to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k., art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k. i za to, na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 §3 k.k., i art. 65§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. Sąd Okręgowy wymierzył temu oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł.

Wskazany wyżej wyrokiem Sąd Okręgowy uznał oskarżonego A. H. za winnego i tego, że:

V. w okresie od (...) r. daty bliżej nieustalonej, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dziesięciokrotnie udzielił małoletniemu **P. P.** substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości 5 gram za łączną kwotę 200zł i telefon marki S. (...) wartości 200zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to, na mocy art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

Wreszcie wyrokiem z dnia (...) roku Sąd Okręgowy uznał oskarżonego K. C. (1) za winnego tego, że:

VI. od zimy (...) do (...) na terenie Ż. woj. (...) wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował Z. K. i w której brał udział A. H., której celem było popełnianie, przy posługiwaniu się metodami i środkami konspiracyjnego współdziałania, komunikowania oraz przestępczego rozliczania finansowego przestępstw narkotykowych, a przez to osiągnięcie korzyści majątkowych i maksymalizacji zysku, tj. popełnienia przestępstwa z art. 258§1 k.k. i za to, na mocy art. 258§1 k.k., Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem K. C. (1) został uznany za winnego tego, że:

VII. od (...) do (...) w Ż., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w okresie od zimy (...), w odniesieniu do środka psychotropowego w postaci amfetaminy także

działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 3000g, a ponadto wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie środka odurzającego w postaci marihuany oraz

tabletek ekstazy nabywając je: amfetaminę od Z. K., marihuanę od innej ustalonej osoby i nieustalonych osób, a tabletki ekstazy od nieustalonej osoby lub osób, a następnie wbrew przepisom ustawy wprowadzał do obrotu i udzielał – także bez celu osiągnięcia korzyści majątkowej - innym osobom środek odurzający w postaci marihuany i substancję psychotropową w postaci amfetaminy w znacznych ilościach oraz tabletki ekstazy, a w szczególności:

- w okresie od (...) roku w Ż., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił kilkakrotnie **K. C. (2)** substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 10 gram i środek odurzający w postaci marihuany w ilości łącznej 10 gram za kwotę łączną 800zł,

w okresie od (...) w Ż., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pięciokrotnie udzielił **M. R.** środek odurzający w postaci marihuany w ilości łącznej 5 gram za kwotę łączną 150zł,

w okresie od (...) r. w Ż. wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniej niż 90 gram za kwotę co najmniej 1.200zł oraz znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy ilości co najmniej 380 gram za kwotę co najmniej 4.020zł oraz 20 sztuk tabletek „extazy” za kwotę 80 złotych udzielając je **M. R.** celem dalszej dystrybucji,

pod koniec (...) w Ż. woj. (...) wbrew przepisom ustawy udzielił **T. L.** środek odurzający w postaci marihuany w ilości 0,5 grama, substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 0,5 gram, oraz substancję psychotropową w postaci tabletek "extazy" w ilości 4 sztuk,

w miesiącu (...) w Ż., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dwukrotnie udzielił **T. L.** środek odurzający w postaci marihuany w ilości łącznej 6 gram za kwotę łączną 80zł,

w okresie od (...) r. w Ż. wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniej niż 500 gram za kwotę co najmniej 7.000zł udzielając jej **M. K. (2)** celem dalszej dystrybucji,

- w okresie (...) r. i od (...) w Ż., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił kilkakrotnie **M. K. (2)** substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 4 gram, za kwotę 100zł,

w okresie od (...) roku w Ż. wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu substancję psychotropową w ilości 200 gram za kwotę 3.000zł oraz środek odurzający w postaci marihuany w ilości 100 gram za kwotę 2.400zł udzielając ich **M. P.** celem dalszej dystrybucji,

od (...) roku w Ż. wbrew przepisom ustawy udzielił **G. S.** środek odurzający w postaci marihuany w znacznych ilościach nie mniej niż 100 gram,

od (...) roku w Ż. wbrew przepisom ustawy udzielił **G. S.** substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 5 gram,

od początku (...) roku do (...) r. w Ż. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił kilkakrotnie **T. P.** środek odurzający w postaci marihuany w ilości nie mniej niż 100 gram za kwotę nie mniej niż 3.000zł,

w sierpniu (...) roku w Ż. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił kilkakrotnie **T. P.** środek odurzający w postaci 50 sztuk tabletek „extazy” za kwotę 250zł,

w okresie od (...) (...) roku w Ż. wbrew

przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniej niż 300 gram za kwotę co najmniej 5.100zł udzielając jej **L. G.** celem dalszej dystrybucji,

- w dniu (...) w **Ż.** wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 55,905 grama netto, oraz posiadał substancję psychotropową w postaci siarczanu amfetaminy w ilości 2,238 grama netto - to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 k.k., art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k. i za to, na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i art. 65§1 k.k. Sąd Okręgowy wymierzył **K. C. (1)** karę 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20zł.

Na podstawie natomiast art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., Sąd Okręgowy połączył:

- jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **Z. K.** i wymierzył wyżej wymienionemu oskarżonemu karę łączną w wysokości 5 lat pozbawienia wolności,

- jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **A. H.** i wymierzył wyżej wskazanemu oskarżonemu karę łączną w wysokości 3 lat pozbawienia wolności, na poczet wykonania której, na podstawie art. 63§1 k.k., Sąd Okręgowy zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia (...) do dnia 22.06.2011r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

- jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **K. C. (1)** i wymierzył wyżej wskazanemu oskarżonemu karę łączną w wysokości 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, na poczet wykonania której, na podstawie art. 63 §1 k.k., Sąd Okręgowy zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia (...) do dnia 9.12.2010r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności

równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na podstawie zaś art. 45 § 1 k.k., Sąd Okręgowy orzekł wobec oskarżonego **Z. K.**, w związku ze skazaniem go za czyn przypisany w punkcie II wyroku, środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 63.475,62zł, wobec oskarżonego **A. H.** w związku ze skazaniem go za czyn przypisany w punkcie IV wyroku środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 1140 zł i w związku ze skazaniem go za czyn przypisany w punkcie V wyroku środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 200zł., a wobec oskarżonego **K. C. (1)** w związku ze skazaniem go za czyn przypisany w punkcie VII wyroku, środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 27.180zł.

Na podstawie art. 70 ustęp 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego **Z. K.** w związku ze skazaniem go za czyn przypisany mu w punkcie II wyroku środek karny w postaci nawiązki w kwocie 10.000zł płatnej na rzecz SP ZOZ w N. Ośrodek dla Osób Uzależnionych, z przeznaczeniem na cel zwalczania i zapobiegania narkomanii, wobec oskarżonego **A. H.** w związku ze skazaniem go za czyn przypisany mu w punkcie V wyroku środek karny w postaci nawiązki w kwocie 5.000zł płatnej na rzecz SP ZOZ w N. Ośrodek dla Osób Uzależnionych, z przeznaczeniem na cel zwalczania i zapobiegania narkomanii, a wobec oskarżonego **K. C. (1)**, w związku ze skazaniem go za czyn przypisany mu w punkcie VII wyroku środek karny w postaci nawiązki w kwocie 10.000zł. płatnej na rzecz SP ZOZ w N. Ośrodek dla Osób Uzależnionych, z przeznaczeniem na cel zwalczania i zapobiegania narkomanii.

Wyrokiem z dnia (...) roku, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonych **A. H. i Z. K.**, w związku ze skazaniem ich za czyny przypisane odpowiednio w punkcie IV i II wyroku, środek karny w postaci przepadku 64 woreczków strunowych i wagi elektronicznej, opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na k. 213 akt pod póź. 1-2 (Drz (...) i (...)), zarządzając ich zniszczenie, wobec oskarżonego **Z. K.**, w związku ze skazaniem go za czyn przypisany w punkcie II wyroku, środek karny w postaci przepadku koperty papierowej z zawartością 3 woreczków strunowych z tabletkami, opisanej w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na k. 440 akt ((...) (...), (...), (...)) zarządzając ich zniszczenie, a wobec **K. C. (1)**, w związku ze skazaniem go za czyn przypisany w punkcie VII wyroku, środek karny w postaci przepadku: pięciu woreczków strunowych z zawartością białego proszku, opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na k. 207 akt pod póź. 1 (Drz (...)), woreczka strunowego z zawartością suszu roślinnego, opisany w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na k. 208 akt pod poz. 1 (Drz (...)), woreczka strunowego z zawartością 20 sztuk tabletek opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na k. 210 akt ((...)), 323 woreczków strunowych, wagi elektronicznej z symbolami (...): 200g, wagi elektronicznej (...) opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na k. 211 akt pod póź. 1-3 (Drz (...), (...) i (...)), zarządzając ich zniszczenie.

Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy na mocy art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd Okręgowy orzekł wobec oskarżonego **A. H.**, w związku ze skazaniem go za czyn przypisany w punkcie IV wyroku, środek karny w postaci przepadku dwóch woreczków strunowych z zawartością białego proszku, opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na k. 208 akt pod póź. 3 (Drz (...)) zarządzając ich zniszczenie.

Orzekając natomiast o kosztach, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k., zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, to jest:

- od oskarżonego **Z. K.** kwotę 1885,32 zł tytułem

poniesionych wydatków, kwotę 1600zł tytułem wymierzonej na zasadzie art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 6 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych opłaty,

- od oskarżonego **A. H.** kwotę 2296,32zł. tytułem poniesionych wydatków i kwotę 1200 zł tytułem wymierzonej na zasadzie art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 6 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych opłaty,

- od oskarżonego **K. C. (1)** kwotę 1260,32zł tytułem poniesionych wydatków i kwotę 1200zł tytułem wymierzonej na zasadzie art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 6 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach opłaty.

Powyższy wyrok w całości i na korzyść **A. H.** zaskarżył obrońca tego oskarżonego.

We wniesionej apelacji skarżący zarzucił Sądowi I instancji obrazę przepisów postępowania, a zwłaszcza art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. przez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, a w konsekwencji uznanie go za winnego popełnienia przypisanych mu czynów podczas, gdy prawidłowa, zgodna z przepisami ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego.

W uzasadnieniu wniesionej apelacji obrońca oskarżonego podnosił, że Sąd I instancji uznał sprawstwo i winę oskarżonego li tylko na podstawie niczym nie popartych pomówień osób używających substancji psychotropowych. Apelujący, akcentując to, że **A. H.** nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów oraz wskazując, że współoskarżony **Z. K.** nie potwierdzili udziału **A. H.** w uczestniczeniu w zorganizowanej grupie przestępczej podkreślił, że osoby pomawiającego tego oskarżonego odwołały w toku przewodu sądowego swoje wcześniejsze zeznania.

Wskazując na powyższe obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie **A. H.** od popełnienia czynów opisanych w punkcie III, IV i V aktu oskarżenia i uznanie tego oskarżonego za winnego tego, że

w dniu 9 maja 2010 roku w Ż., wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci siarczano-amfetaminy w ilości 156,317 gram netto i wymierzenie mu za to kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Powyższy wyrok również w całości i również na korzyść A. H. zaskarżył drugi z obrońców tegoż oskarżonego.

We wniesionej apelacji skarżący ten zarzucił Sądowi i instancji mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a konkretnie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w postaci: - zeznań świadka P. P., D. D. (1), M. K. (1), K. C. (2), I. C., M. N., polegającej na daniu wiary zeznaniom tychże świadków tylko w zakresie w jakim obciążali oni oskarżonego A. H., a odmowie wiarygodności w zakresie, w jakim wskazywali, że zostali zmuszeni przez funkcjonariuszy Policji do złożenia zeznań obciążających oskarżonych,

- zeznań świadka R. S., G. H. i I. K., polegającą na bezkrytycznej odmowie wiary tej części materiału dowodowego podczas, gdy zeznania wyżej wymienionych w pełni zasługują na wiarę,

- danie wiary wyjaśnieniom oskarżonego K. C. (1), a odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego A. H. podczas, gdy wyjaśnienia tegoż oskarżonego korespondują z zebrany w sprawie

materiałem dowodowym, wyjaśnienia K. C. (1) zmierzają jedynie do

umniejszenia wlanej odpowiedzialności.

Na wypadek nie uwzględnienia wskazanych wyżej zarzutów obrońca oskarżonego zarzucił Sądowi I instancji również błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na ustaleniu, że czyn opisany w punkcie V sentencji zaskarżonego wyroku nie stanowi wypadku mniejszej wagi z art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W uzasadnieniu wniesionej apelacji, stanowiącej w istocie rozwinięcie

wskazanych wyżej zarzutów, obrońca A. H. przeprowadził krótką analizę osobowego materiału dowodowego podkreślając, że sąd rozstrzygający z góry dysponował koncepcją stanu faktycznego.

Apelujący podkreślił także, że Sąd I instancji błędnie przyjął w stanie faktycznym, że czyn przypisany w punkcie V wyroku nie stanowi wypadku mniejszej wagi podkreślając, że małoletni był osobą regularnie używającą narkotyków, a domniemany sprawca nigdy nie nakłaniał go do zażywania środków odurzających, ani nie spowodował, że świadek P. stał się narkomanem. Powyższe przy wzięciu pod uwagę sprzedaży jedynie 5 gram amfetaminy, która, wedle wyliczeń skarżącego, wystarcza przeciętnemu narkomanowi na zażywanie jej przez okres średnio trzech miesięcy, dalej przy wzięciu pod uwagę epizodycznego charakteru sprzedaży w pełni przemawia za tym, by czyn ten został zakwalifikowany, jako wypadek mniejszej wagi.

Wskazując na powyższe obrońca oskarżonego wniósł o uniewinnienie oskarżonego od czynów opisanych w punkcie III, IV i V sentencji wyroku oraz o uznanie A. H. za winnego tego, że w dniu 9 maja 2010 roku, wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ilości 156,317 gram netto, to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 62 § 2 ustawy z dnia (...) roku o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie oskarżonemu za to kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby.

Wyrok z dnia (...) roku również w całości i także na korzyść, ale Z. K. zaskarżył obrońca tego oskarżonego.

We wniesionej apelacji skarżący ten zarzucił Sądowi I instancji:

- naruszenie prawa procesowego, to jest art. 5 § 2 k.p.k. poprzez wybiórczą ocenę dowodów i jej przekroczenie oraz poprzez naruszenie zasady in dubio pro reo,

- błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiący wynik naruszenia powyższych reguł procesowych, które to uchybienia mogły mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a polegający na uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia wszystkich czynów pomimo braku jednoznacznych dowodów i wątpliwości w tej mierze.

W uzasadnieniu wniesionej apelacji obrońca oskarżonego akcentując fakt nie przyznawania się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów podkreślił, że nawet przy założeniu, że wszyscy oskarżeni popełnili razem występki, to analiza ich wzajemnych powiązań, podział ról, brak organizacji i sankcji, przeczy koncepcji grupy z art. 258 k.k. oraz jej szefowaniu przez oskarżonego Z. K..

Odnosnie zaś czynów z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skarżący podkreślił, że również ustalenia Sądu w tym zakresie poczynione zostały na pomówieniach i to w szczególności przy wzięciu pod uwagę naruszenia art. 171 § 7 k.p.k. w zakresie braku zapewnienia swobody wypowiedzi na etapie postępowania przygotowawczego.

Formułując powyższe zarzuty obrońca Z. K. wniósł o uniewinnienie oskarżonego, a ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku.

Wreszcie wyrok z dnia (...) roku, ale tylko w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i na korzyść K. C. (1) zaskarżył obrońca tego oskarżonego, zarzucając wydanemu orzeczeniu rażąca surowość wymierzonej kary łącznej poprzez błędną ocenę istotnych okoliczności przedmiotowych, a także niedostateczne uwzględnienie okoliczności podmiotowych dotyczących

K. C. (1).

W uzasadnieniu wniesionej apelacji obrońca oskarżonego, przypominając zawarte w ustawie Kodeks karny zasady wymiaru kary podkreślił to, że oskarżony posiada dobrą opinię w miejscu zamieszkania, utrzymuje dobre relacje ze wszystkimi członkami rodziny i wykonuje pracę zarobkową. Apelujący zaakcentował również brak prowadzenia wobec K. C. (1) jakiegokolwiek innego postępowania i nie utrzymywanie przezeń kontaktów ze środowiskiem przestępczym wskazując, że oskarżony nie zażywa środków odurzających i alkoholu i odciął się od swojej przestępczej przeszłości. Obrońca oskarżonego przypomniał również, że w trakcie postępowania oskarżony złożył wyjaśnienia, które posłużyły Sądowi I instancji do poczynienia w sprawie ustaleń faktycznych wskazując, że zmiana wyjaśnień na etapie postępowania sądowego spowodowana była obawą o swoje życie i zdrowie, co Sąd Okręgowy zupełnie pominął. Apelujący podniósł wreszcie, że K. C. (1) wyraził skruchę oraz żal i sam się potępił podkreślając, że okoliczności te winny przemawiać za nadzwyczajnym złagodzeniem wymierzonej mu kary.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i na zasadzie art. 60 § 2 k.k., wymierzenie oskarżonemu K. C. (1) kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Wniesione apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie.

Z uwagi na fakt, że apelacja obrońcy oskarżonego Z. K. jest najdalej idąca (skarżący domaga się w pierwszej kolejności uniewinnienia wyżej wymienionego oskarżonego od wszystkich zarzucanych, a następnie przypisanych czynów), Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności rozprawi się z zarzutami w tej właśnie apelacji zawartymi.

Na wstępie, przed omówieniem zarzutów apelacyjnych, stwierdzić należy, iż kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a orzekając wziął pod uwagę wszystkie przeprowadzone dowody. Sąd I instancji w jasny i przekonujący sposób przedstawił tok swojego rozumowania. Każdy z ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów poddany został ocenie, która uwzględnia wskazania doświadczenia życiowego i reguły logicznego rozumowania. Powyższe stanowisko potwierdza analiza akt sprawy i uzasadnienie wyroku, w którym prawidłowo wskazano, jakie fakty zostały

uznane za udowodnione i jakie dowody były podstawą ich przyjęcia. Ocena materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń, albowiem nie wykracza poza ramy swobodnej ich oceny, jest dokładna i nie wykazuje błędów logicznych.

Podkreślić przy tym także należy, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Przechodząc zatem do szczegółów Sąd II instancji podnosi, iż nie podzielił stanowiska obrońcy oskarżonego Z. K. co do tego, jakoby Sąd I instancji, oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, dopuścił się naruszenia określonej w art. 7 k.p.k. dyrektywy.

Nie ulega wątpliwości, że zasadniczym dowodem osobowym potwierdzającym sprawstwo i winę Z. K. w zakresie naruszenia określonej w art. 258 § 3 k.k. normy prawnej są wyjaśnienia współoskarżonego K. C. (1), złożone przezeń na etapie postępowania przygotowawczego. W tych to bowiem wypowiedziach, złożonych odpowiednio w dniu (...) roku (k. 102-108 akt), w dniu (...) roku (k. 501 - 504 akt) i w dniu 17 grudnia 2010 roku (k. 637-639 akt) wyżej wymieniony jasno wskazał tak to, że to od Z. K. nabywał substancję psychotropową w postaci amfetaminy w celu dalszej odsprzedaży, jak i to, że to właśnie Z. K. ustalał sam cenę zakupu przez K. C. (1) tegoż narkotyku oraz także i to, że to sam Z. K. zajmował się odważaniem tej niedozwolonej substancji, czego K. C. (1) przypadkiem był świadkiem. Myli się jednak obrońca oskarżonego Z. K., iżby wskazany powyżej materiał stanowił li tylko bezwartościowe pomówienie

Sąd Apelacyjny przypomina w tym miejscu, iż szczególnym dowodem z wyjaśnień oskarżonego jest dowód z pomówienia, który może polegać bądź na obciążeniu innej osoby odpowiedzialnością za zarzucany czyn, przy zrzuceniu odpowiedzialności z własnej osoby, bądź to obciążeniu innej osoby współsprawstwem. Podkreślić trzeba jednak, iż pomówienie nie zmienia ani charakteru dowodu, ani też – co do zasady - sposobu dokonania jego oceny. Wyjaśnienia oskarżonego, czy oskarżonych zawierające pomówienie nie są dowodem „lepszym” czy „gorszym”, nie podlegają też odmiennym od wyrażonych w art. 7 k.p.k. regułą oceny. Jednakże, treść złożonych w takim przypadku wyjaśnień oraz źródło dowodowe z którego pochodzą wymagają zachowania szczególnej ostrożności przy dokonywanej ocenie mocy dowodowej. Ukształtowana w tej mierze linia orzecznicza Sądu Najwyższego nakazuje w takim wypadku dokonanie szczególnie wnikliwej i ostrożnej oceny ze strony sądu, który powinien zbadać, czy pomówienie jest konsekwentne i stanowcze, czy jest zgodne z doświadczeniem życiowym oraz logiką wypadków, czy znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich i czy wreszcie pomawiający nie ma interesu osobistego lub procesowego w obciążaniu współoskarżonego (tak wyrok SN z 28 listopada 1978 sygn. akt VI KRn 246/78 opubl. OSNPG 1979/4/64; por. także: wyrok SN z 15 lutego 1985 sygn. akt IV KR 25/85 opubl. OSNKW 1985/11-12/103, wyrok SN z 11 września 1984 sygn. akt IV KR 141/84 opubl. OSNPG 1985/6/85).

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd II instancji podnosi, iż kontrola instancyjna wykazała słuszność stanowiska Sądu Okręgowego co do wiarygodności pomówienia Z. K. dokonanego przez K. C. (1) na etapie postępowania przygotowawczego.

Jak już w niniejszych rozważaniach prawnych zostało zaakcentowane. K. C. (1) konsekwentnie w toku całego postępowania przygotowawczego wskazywał właśnie na Z. K. jako na tę osobę, od której nabywał substancję psychotropową w postaci amfetaminy oraz jako na tę osobę, która zawsze ustalała cenę jej zakupu przez K. C. (1). Znamienne jest przy tym to, że K. C. (1) złożył tego typu wyjaśnienia po wyartykułowaniu oświadczenia, że przyznaje się do popełniania zarzucanych mu czynów za wyjątkiem zarzutu dotyczącego sprzedaży narkotyków T. L. (do którego to zarzutu następnie zresztą także przyznał się). Nie można pominąć także i tego, że wśród 14 przedstawionych K. C. (1) w dniu (...) roku zarzutów, ostatni z nich dotyczył czynu z art. 258 § 1 k.k., a więc uczestnictwa w zorganizowanej, wieloosobowej grupie przestępczej, której celem było popełnianie przy posługiwaniu się metodami i środkami konspiracyjnego współdziałania, komunikowania oraz przestępczego rozliczania finansowego przestępstw narkotykowych, a przez to osiągnięcie korzyści majątkowych i maksymalizacji zysku (k. 106 akt). Powyższe jest istotne, albowiem przekonuje, że K. C. (1) nie próbował w swoich wyjaśnieniach tylko obciążyć Z. K., ale rzeczowo opisywał także swoją rolę w popełnianiu przestępstw narkotykowych w owej zorganizowanej grupie, podając konkretne podejmowane przez siebie zachowania.

Oczywiście Sąd II instancji zdaje sobie sprawę, że konsekwencja charakteryzująca wyjaśnienia K. C. (1) złożone przezeń na etapie postępowania przygotowawczego nie dotyczy już relacji wyżej wymienionego podanej na etapie postępowania jurysdykcyjnego. Niemniej z realiami niniejszej sprawy z faktu tego, nie można wyciągnąć wniosków takich, jak zdaje się chcieć obrońca Z. K.. Sąd Apelacyjny podkreśla, że fakt zmiany uprzednio złożonych przez danego oskarżonego wyjaśnień nie oznacza automatyzmu w uznaniu poprzednich relacji tego oskarżonego za niebyłe. Nowa treść złożonych wyjaśnień poddana zostaje ocenie sądu rozstrzygającego w świetle obowiązujących w tym zakresie reguł i z uwzględnieniem powodów, które u podstaw dokonania tego typu zmiany wyjaśnień legły oraz jej zakresu. I powyższe wprost odnosi się do przypadku zmiany przez K. C. (1) wyjaśnień na etapie postępowania sądowego. Wyżej wymieniony na odbywającej się w dniu 15 lutego 2011 roku rozprawie wycofał się z poprzednich swych wyjaśnień, ale tylko w zakresie odnoszącym się do swego uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej oraz zakresie wskazującym na udział w nim Z. K., a także w zakresie odnoszącym się do nabywania amfetaminy właśnie od Z. K.. W pozostałym natomiast zakresie, to jest co do pozostałych 15 wskazanych w akcie oskarżenia zarzutów, K. C. (1) podtrzymał swoją wersję z postępowania przygotowawczego. Fakt jedynie częściowej zmiany uprzednio złożonych wyjaśnień nie mógł pozostać zatem poza kręgiem zainteresowania sądu rozstrzygającego. Podobnie zresztą, jak i przyczyny, które ową zmianę uzasadniały. Z protokołu odbywającej się w dniu 5 lutego 2011 roku rozprawy jasno wynika, że odnosząca się do Z. K. relacja K. C. (1) złożona na etapie postępowania przygotowawczego, miała być następstwem li tylko wywieranej na niego w trakcie czynności przesłuchania przez funkcjonariuszy przeprowadzających czynność presji. Taka argumentacja nie może, w świetle wyników przeprowadzonego przed Sądem I instancji postępowania dowodowego, zostać uznana za prawdziwą. Przede wszystkim zastanawiające jest to, dlaczego funkcjonariusze publiczni przeprowadzający czynności procesowe z udziałem K. C. (1), mieliby akurat w tym zakresie w istocie zmuszać tegoż do fałszywego pomawiania innej osoby o niezgodne z prawem zachowania. K. C. (1) przedstawiono przecież aż 14 zarzutów. W świetle zasad doświadczenia życiowego logicznym jest, że gdyby osoby te wywierały presję, jak to twierdził K. C. (1), tudzież naciski w celu wymuszenia wyjaśnień o określonej treści, to czyniliby to w globalny sposób, a nie wybiórczo. Zresztą niezależnie od powyższego Sąd Apelacyjny zauważa, że czynności przesłuchania oskarżonego K. C. (1) w toku postępowania przygotowawczego przeprowadzane były sześciokrotnie, przy czym przesłuchanie po raz pierwszy w charakterze podejrzanego przeprowadzone zostało przez funkcjonariusza Policji B. K., pozostałe cztery przez Prokuratora Rafała Augustyniaka, zaś jedno, te mające miejsce w dniu (...) roku przed Sądem Rejonowym w Ż. w trakcie posiedzenia w przedmiocie zastosowania wobec K. C. (1) środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Nawet więc, gdyby hipotetycznie założyć, że z niezrozumiałych powodów, tak funkcjonariusz Policji B. K., jak i funkcjonariusz publiczny - prokurator Rafał Augustyniak narażaliby siebie na odpowiedzialność karną i dyscyplinarną wymuszając na oskarżonym K. C. (1) składanie nieprawdziwych wyjaśnień, to już z całą pewnością tego typu zachowań nie można zarzucić Sądowi Rejonowemu w Ż. rozpatrującemu wniosek prokuratora o zastosowanie wobec K. C. (1) izolacyjnego środka zapobiegawczego. Z karty 156 akt wynika bowiem, że K. C. (1) występując przed rzecznym Sądem - wówczas w charakterze podejrzanego, posiadał prawo do wypowiedzenia się odnośnie zarzucanych mu czynów i korzystając z tego typu prawa ponownie przyznał się do wszystkich zarzucanych mu czynów podtrzymując uprzednio złożone wyjaśnienia. Co więcej, fakt występowania K. C. (1) w tym dniu przed Sądem było przecież dla tegoż szansą na ujawnienie faktu rzekomo dokonanych na nim uprzednio wymuszeń wyjaśnień o określonej i presji. Tymczasem K. C. (1) nie dość, że niczego takiego nie uczynił to również w postępowaniu jurysdykcyjnym zupełnie pominął okoliczność występowania przed Sądem Rejonowym w Ż. i złożenie tam wyjaśnień w sposób pełni korelujący z poprzednimi dwiema swymi relacjami z postępowania przygotowawczego i zresztą z wszystkimi późniejszymi składanymi na tym etapie. I powyższe w ocenie Sądu II instancji nie pozostawia wątpliwości co do tego, że wyjaśnienia złożone przez K. C. (1) na etapie postępowania przygotowawczego nie były następstwem wymuszenia ich przez osoby dokonujące czynności procesowych.

Reasumując tę część rozważań Sąd Apelacyjny podnosi, iż pomimo złożenia przez K. C. (1) w postępowaniu jurysdykcyjnym wyjaśnień o treści odmiennej od tej wyartykułowanej na etapie postępowania przygotowawczego, relacji tegoż oskarżonego prymatu konsekwencji, z przyczyn wskazanych wyżej odmówić nie można. Dokonana natomiast w dniu (...) roku korekta ich treści jest li tylko nieudolną próbą uchronienia

Z. K. przed odpowiedzialnością karną.

Idąc dalej wskazać również należy, że złożone na etapie postępowania przygotowawczego przez K. C. (1) wyjaśnienia nie dość, że charakteryzowały się konsekwencją, to również znalazły potwierdzenie w innym zgromadzonym w sprawie i to tak osobowym, jak i rzeczowym materiale dowodowym.

Przede wszystkim to, co na temat udziału i roli, jaką odgrywał w zorganizowanej grupie Z. K. potwierdził również w swoich zeznaniach M. N.. Osoba ta wprost podała, iż rzeczą powszechnie wiadomą jest to, że (...) i (...) zajmują się rozprowadzaniem narkotyków oraz wprowadzaniem ich do obrotu na terenie Ż., zaś on sam wiedzę w tym zakresie posiadał od dawna. Najistotniejsze jest jednak to, iż świadek ten jasno podał, że to (...) o wszystkim decydował i podejmował decyzję, a także, że ustalał cenę oraz ilość narkotyków, a więc w rzeczy samej wskazał na prymat Z. K. w grupie (k. 120 akt). Nie można przy tym pominąć, że M. N., wypowiadając się bezpośrednio przed sądem rozstrzygającym, na odbywającej się w dniu (...) roku rozprawie, w żaden sposób nie zmienił w tym zakresie złożonych uprzednio zeznań wprost wskazując, że „obciążenie oskarżonych było prawdą” (k. 1096 akt).

Co równie istotne, wyjaśnienia K. C. (1) w pełni korelują z treścią zapisów rozmów telefonicznych przeprowadzonych między innymi przez Z. K. z K. C. (1), a o czym to obrońca oskarżonego zdaje się, że zupełnie zapomniał.

Wreszcie nie można zapomnieć, że w swoich wyjaśnieniach K. C. (1) nie tylko obciążał Z. K., ale również wskazywał na swoją rolę w grupie i swoje sprzeczne z prawem zachowania. Stąd też nawet przyjmując, że wyjaśnienia K. C. (1) były pomówieniem, to niemniej i z przyczyn wskazanych wyżej w pełni wiarygodnym i mogącym stanowić podstawę do czynienia w sprawie ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa i winy Z. K. odnośnie naruszenia określonej w art. 258 § 3 kk. normy prawnej.

W konsekwencji tegoż, z zaakcentowanego we wniesionej apelacji faktu, że oskarżony Z. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i skorzystał ze swojego prawa odmawiając składania wyjaśnień, skarżący wysnuwa mylny wniosek o braku możliwości przypisania wyżej wymienionemu przestępczych zachowań. Sąd Apelacyjny podkreśla w tym miejscu, iż Sąd I instancji poza oświadczeniami Z. K. w których kwestionował on swoją winę i sprawstwo, dysponował innym, a szeroko przypomnianym powyżej materiałem dowodowym, i to tak osobowym, jak i rzeczowym, który bez wątpliwości wskazuje na słuszność rozstrzygnięcia Sądu I instancji zawartego w punkcie I zaskarżonego wyroku.

Jednocześnie Sąd nie podzielił poglądu obrońcy oskarżonego, iżby Z. K. można było jedynie przypisać współsprawstwo w działaniu, bez kierowania charakterystyczną strukturą. Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zwłaszcza z wyjaśnień współoskarżonego K. C. (1) i zeznań świadka M. N., to Z. K. posiadał decydującą pozycję w grupie tworzonej z K. C. (1) i A. H., to jest dbał o asortyment towaru, ustalał cenę, „pilnował” interesu, kontrolował ilość towaru, który ma zostać wydany, zaś A. H. występował jedynie w jego zastępstwie, ale nigdy nie decydował o cenie towaru, czy o ilości jego wydania, a K. C. (1) zajmował się jedynie dystrybucją pobranego od Z. K. towaru w terenie. W kontekście powyższego brak jest wątpliwości po pierwsze co do istnienia trzyosobowej zorganizowanej struktury, a po wtóre co do tego, że wiodącą, decydującą i kierowniczą rolę w tej to strukturze posiadał właśnie oskarżony Z. K..

Odnośnie natomiast czynu, którego sprawstwo przypisane zostało oskarżonemu Z. K. w punkcie II wydanego w dniu (...) roku orzeczenia Sąd II instancji podnosi, iż także w tym zakresie powołane przez obrońcę tego oskarżonego argumenty w żadnym stopniu na uwzględnienie nie zasługiwały.

W szczególności w błędzie pozostaje skarżący twierdząc w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego, iżby Sąd I instancji oceniając zeznania świadków nie wziął pod uwagę przeprowadzania z nimi na etapie postępowania przygotowawczego czynności procesowej przesłuchania, w warunkach braku zapewnienia swobody wypowiedzi, to jest z naruszeniem art. 171 § 7 k.p.k. Sąd II instancji zauważa, iż we wniesionej apelacji skarżący w rzeczy samej nie sprecyzował, którzy to konkretnie świadkowie mieli złożyć swoje zeznania w toku postępowania przygotowawczego

we wskazywany wyżej sposób. Sąd Odwoławczy może się li tylko domyślać, że obrońca oskarżonego Z. K. miał na myśli te osoby, którym Z. K., wedle opisu przypisanego mu w punkcie II zaskarżonego wyroku czynu, udzielił substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, tudzież środka odurzającego w postaci marihuany. Kontrola instancyjna wykazała jednak, że także i ten zarzut skarżącego nie jest zasadny.

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż swoboda wypowiedzi o której mowa w art. 171 § 7 k.p.k. oznacza brak przymusu w sferze woli człowieka, a także brak zakłócenia świadomości. Jest to możliwość decydowania przez przesłuchiwanego, zgodnie z własną wolą, o treści składanej przez niego wypowiedzi w sytuacji, gdy żaden czynnik zewnętrzny nie krępuje go w formułowaniu tych wypowiedzi – tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 marca 2010 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt III K 302/09.

Aby zatem przyjąć, że K. C. (1), M. N., D. D. (1) oraz S. J. nie posiadali w trakcie swych wypowiedzi zapewnionej swobody należałoby przyjąć, że każdy z wyżej wymienionych znajdował się w trakcie przeprowadzanych z ich udziałem czynności procesowych w stanie zakłócającym świadomość, tudzież przyjąć, że każda treść odnotowywanych, a składanych w toku postępowania przygotowawczego zeznań, czy jak w przypadku K. C. (1) wyjaśnień, była następstwem wywieranego na nich nacisku. Z uzasadnienia wniesionej apelacji nie wynika, w czym konkretnie obrońca oskarżonego Z. K. upatruje owego braku swobody wypowiedzi wyżej wymienionych osób. Być może owo zaniechanie skarżącego jest naturalne, albowiem w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest tego typu czynników. Tak bowiem K. C. (1), jak i świadek M. N., świadek D. D. (1), czy świadek S. J. mieli zapewnioną pełną swobodę wypowiedzi. Powyżej niniejszych rozważań prawnych zostały wskazane przyczyny dla których Sąd II instancji nie znalazł powodów dla zdyskwalifikowania wyjaśnień K. C. (1) złożonych na etapie postępowania przygotowawczego i zeznań M. N. artykułowanych na każdym z etapów prowadzonego postępowania. Nie widząc potrzeby powielania argumentów w tym zakresie Sąd II instancji odsyła do stanowiska powyżej zawartego. Co do zaś swobody wypowiedzi świadka D. D. (1) i S. J., a właściwie jej rzeczonego braku Sąd Apelacyjny wskazuje, iż również odnośnie wypowiedzi tych osób na etapie postępowania przygotowawczego brak jest mowy o naruszeniu art. 171 § 7 k.p.k. Świadek S. J., jakkolwiek stwierdził w toku postępowania jurysdykcyjnego, że „grożono mi na policji, że zostaną mi postawione zarzuty, ostatecznie do tego nie doszło” (k. 885 akt), to niemniej nie wskazywał, iżby treść złożonych w dniu (...) roku zeznań (k. 249-251 akt), następnie zresztą w całości podtrzymana na odbywającej się w dniu (...) roku rozprawie (k. 884 akt), została na nim w bezprawny sposób wymuszona.

Brak swobody wypowiedzi nie może zostać przypisany również tym zeznaniom świadka D. D. (1), które wyżej wymieniony złożył na etapie postępowania przygotowawczego. Po pierwsze Sąd II instancji zauważa, że B. G. – funkcjonariusz Policji dokonujący w dniu (...) roku czynności procesowej przesłuchania D. D. (2) zaprzeczył nie tylko możliwości przeprowadzenia takiej czynności w sytuacji, gdyby świadek znajdował się pod wpływem alkoholu, ale także zaprzeczył temu, ażeby w jakikolwiek sposób zastraszał osoby z którymi czynność przesłuchania dokonywał. Po wtóre natomiast Sąd II instancji przypomina, iż kwestia powodów dokonania przez wyżej wspomnianego świadka zmiany zeznań złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, była efektem potwierdzonego w prowadzonym przez Sąd Rejonowy w Ż. o sygnaturze akt (...) postępowaniu karnym przestępstwa.

Wszystko zatem, co zostało powyżej wskazane, podważa przyjętą w środku odwoławczym argumentację obrońcy oskarżonego Z. K., przekonując o trafności rozważań Sądu Okręgowego w Z., który czyniąc prawidłowe ustalenia faktyczne w sprawie, słusznie uznał sprawstwo i winę Z. K. w opisanym w punkcie I i II wyroku z dnia (...) roku zakresie.

Mając jednak na uwadze to, że tak apelacja obrońcy wskazanego wyżej oskarżonego, skierowana została przeciwko całości wydanego w dniu (...) roku rozstrzygnięcia, Sąd Odwoławczy z urzędu na podstawie art. 447 § 1 k.p.k., dokonał także oceny wymierzonej Z. K. przez Sąd I instancji kary.

Analizując zatem zaskarżony wyrok pod względem rodzaju i wysokości wymierzonych dolegliwości Sąd II instancji podnosi, iż sąd orzekający, właściwie zastosował dyrektywy wymiaru kary ujęte w przepisie art. 53 k.k. i trafnie uzasadnił ich zastosowanie. W pełni dzieląc decyzję Sądu I instancji co do rodzaju oraz wysokości wymierzonych oskarżonemu tak kar jednostkowych (pozbawienia wolności oraz grzywny), jak i kary łącznej pozbawienia wolności

dodatkowo wskazać należy, że sąd rozstrzygający należycie wyważył znaczenie okoliczności obciążających zachowania oskarżonego przy kształtowaniu rozmiaru dolegliwości. Z. K. nie tylko, że w przeszłości wielokrotnie dopuszczał się naruszania obowiązującego porządku prawnego, nie dość, że czyniąc to naruszał różne chronione prawem dobra prawne, to również popełnienia czynów, których dotyczyło prowadzone pod sygnaturą akt (...) postępowanie karne dopuścił się w warunkach określonego w art. 64 § 1 k.k. powrotu do przestępstwa. Sąd Apelacyjny w pełni podzielił również wysokość ukształtowanej wobec oskarżonego kary łącznej. Kara ta została orzeczona na najniższym możliwym poziomie, a tym samym żadną miarą nie może nosić znamion rażącej surowości.

Odnosząc się natomiast do apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego A. H. wskazać w tym miejscu należy, iż w uwagi na tożsamość zawartych w tychże apelacjach zarzutów, Sąd Apelacyjny dokona ich łącznego omówienia.

I tak Sąd Apelacyjny w żadnym zakresie nie podzielił stanowiska skarżących, iżby Sąd Okręgowy w sposób sprzeczny z określoną w art. 7 k.p.k. zasadą dokonał oceny zebranego w sprawie osobowego materiału dowodowego wskazującego na sprawstwo i winę A. H. w zakresie obydwu przypisanych mu przestępstw. Z treści uzasadnienia wniesionych apelacji, zwłaszcza zaś z treści uzasadnienia apelacji złożonej przez adwokata L. K. wynika, że skarżący upatrują rzeczowego błędu w ocenie dowodów po pierwsze w obdarzeniu prymatem wiarygodności zeznań świadków, którzy w toku postępowania jurysdykcyjnego odwołali treść swych wypowiedzi złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, a po wtóre w odmowie dania wiary zeznaniom świadków R. S., G. H. i I. K.. Niestety żaden ze wskazanych wyżej argumentów nie mógł zostać uwzględniony.

Odnosząc się do szczegółów zauważyć należy, iż w znajdującym się na karcie 1333 - 1371 akt dokumencie Sąd I instancji drobiazgowo przedstawił swój tok rozumowania, który doprowadził go do kwestionowanych przez skarżących wniosków odnośnie zgromadzonego w sprawie osobowego materiału dowodowego. Nie widząc potrzeby powielania tejże argumentacji Sąd II instancji jedynie podkreśla, iż to, że świadkowie D. D. (2), P. P., M. K. (1), czy K. C. (2) przed sądem rozstrzygającym wypowiadali się odmiennie, aniżeli w postępowaniu przygotowawczym, żadną miarą nie oznacza konieczności uznania ich zeznań z pierwszego etapu postępowania karnego, to jest przygotowawczego za niebyłe. W tego typu sytuacji obowiązkiem sądu rozstrzygającego jest przede wszystkim wnikliwe przeanalizowanie powodów, które legły u podstaw dokonania tego typu zmiany. W realiach niniejszej sprawy, co wynika z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd I instancji przyjął, że odmiennosc wypowiedzi wyżej wskazanych świadków na etapie postępowania jurysdykcyjnego wynika jedynie z obawy przed oskarżonymi, zwłaszcza Z. K., i A. H., a nie z tego, że w postępowaniu przygotowawczym wymuszono na tych osobach złożenie zeznań o określonej treści. I powyższa decyzja Sądu I instancji jest słuszna. Sąd II instancji zauważa, iż Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z zeznań B. G. i B. K., to jest funkcjonariuszy Policji, którzy dokonywali czynności procesowych z udziałem wyżej wskazanych osób. Tak jednak świadek B. G., jak i świadek B. K. kategorycznie zaprzeczyli, iżby kiedykolwiek i wobec kogokolwiek stosowali niedozwolone metody i to w celu wymuszenia zeznań o określonej treści oraz zaprzeczyli, iżby przeprowadzali czynności przesłuchania w sytuacji, gdy osoba uczestnicząca w tej to czynności znajdowała się na przykład pod wpływem alkoholu. Zresztą świadek K. C. (2) wypowiadając się przed sądem rozstrzygającym w dniu (...) roku wskazywała, że przesłuchiwało ją dwóch policjantów, którzy ją zastraszaali podczas, gdy z protokołów jej przesłuchań w dniu (...) roku jasno wynika, że na etapie postępowania przygotowawczego czynność jej przesłuchania przeprowadzał jeden funkcjonariusz Policji, to jest ten w osobie mł. asp. B. K. (k. 480, k. 485 akt). Sąd Apelacyjny podnosi w tym miejscu, iż obrońca oskarżonego A. H. skupiając się na dokonanej na etapie postępowania sądowego przez wyżej wspomnianych świadków zeznań zupełnie stracili z pola widzenia to, że w toku legalnego postępowania – przed Sądem Rejonowym w Ż. w sprawie prowadzonej przeciwko I. S. pod sygnaturą akt (...), zostało prawomocnie już przesądzone, że na świadka D. D. (2) wywierano wpływ celem zmuszenia go do zmiany zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego pod sygnaturą akt (...), to jest właśnie przeciwko A. H. i Z. K..

Zresztą Sąd II instancji zauważa, że świadek M. N. nie złożył przed sądem rozstrzygającym zeznań o treści odmiennej od tej z postępowania przygotowawczego w zakresie dotyczących między innymi oskarżonego A. H. i to pomimo, że czynność jego przesłuchania w dniu (...) roku dokonywał także funkcjonariusz policji B. K. (k. 18-20 akt).

Reasumując tę część rozważań Sąd II instancji stwierdza, iż zarzut skarżących, iżby Sąd Okręgowy błędnie uczynił uznając za wiarygodne zeznania świadków D. D. (2), P. P., M. K. (1) i K. C. (2), w żadnym zakresie na uwzględnienie nie zasługuje.

Sąd II instancji nie podzielił przy tym stanowiska adwokata L. K., iżby informacje wynikające z zeznań R. S., G. H. i I. K. wykluczały słuszność rozstrzygnięcia zawartego w punkcie V zaskarżonego wyroku. Wbrew bowiem twierdzeniom tego skarżącego, relacje wyżej wymienionych, nie dość, że nielogiczne, jak w przypadku I. K., to również są gołosłowne i nie poparte jakimikolwiek dowodami chociażby w postaci biletów wyjazdu w okresie czasu od miesiąca (...) roku na terytorium W., ani też nie zawierały jakichkolwiek bliższych informacji co do miejsca rzekomego pobytu, czy pracy (konkretnego) A. H..

Wreszcie Sąd II instancji nie podzielił stanowiska skarżącego co do tego, jakoby Sąd Okręgowy błędnie uczynił uznając, że czyn przypisany A. H. w punkcie V zaskarżonego wyroku nie stanowił opisanego w art. 59 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku wypadku mniejszej wagi.

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż w orzecznictwie wskazuje się, że „o uznaniu konkretnego czynu zabronionego za wypadek mniejszej wagi decyduje ocena jego społecznej szkodliwości, jako zmniejszonej do stopnia uzasadniającego wymierzenie kary według skali zagrożenia ustawowego, przewidzianego w przepisie wyodrębniającym wypadek mniejszej wagi w kategorii przestępstw określonego typu” (postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2002 r., V KKN 544/00, OSNKW 2002, z. 9-10, poz. 73). Przy rozstrzyganiu, czy zachodzi wypadek mniejszej wagi, ilość posiadanego środka odurzającego jest tylko jednym z elementów, który powinien być brany pod uwagę, i niewielka ilość środka bynajmniej nie musi, niejako automatycznie, prowadzić do uprzywilejowanej subsumcji. O uznaniu konkretnego czynu zabronionego za wypadek mniejszej wagi decyduje całościowa ocena jego społecznej szkodliwości, jako zmniejszonej do stopnia uzasadniającego wymierzenie kary według skali zagrożenia ustawowego, przewidzianego w przepisie, wyodrębniającym wypadek mniejszej wagi w kategorii przestępstw określonego typu. Na ocenie tej ważą przesłanki dotyczące zarówno przedmiotowej, jak i podmiotowej strony czynu” (postanowienie SN z dnia 25 września 2002 r., II KKN 79/00, Lex, nr 56084).

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd II instancji podnosi, iż ilość i rodzaj udzielonej P. P. substancji psychotropowej – w ilości 5 gram, za kwotę 200 złotych nie może stanowić wystarczającej podstawy do uznania tego czynu oskarżonego A. H. za wypadek mniejszej wagi. Niewielka ilość środka, jak zostało powyżej zaakcentowane, to tylko jeden z elementów, które należy wziąć pod uwagę przy ocenie tegoż. Fakt, że „klientem” A. H. była osoba uzależniona od zażywania tego typu substancji i to małoletnia, której oskarżony nie nakłaniał do zażywania tego środka i dalej osobie, która sama się do oskarżonego zwróciła, wcale nie przemawia za przyjęciem, że stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu jest na tyle niski, że uzasadniał przyjęcie wypadku mniejszej wagi. Faktem powszechnie znanym jest destrukcyjny wpływ narkotyków na organizm ludzki (w szczególności zaś ludzi młodych). Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że czyn przypisany oskarżonemu stanowi typ uprzywilejowany przestępstwa z art. 59 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wszystko zatem, co zostało powyżej wskazane, podważa przyjętą w środkach odwoławczych argumentację skarżących, przekonując o trafności rozważań Sądu Okręgowego w Z., który czyniąc prawidłowe ustalenia faktyczne w sprawie, słusznie uznał sprawstwo i winę oskarżonego A. H. w przypisanym zakresie.

Z uwagi jednak na fakt, że apelacje obrońców oskarżonego A. H. skierowane zostały przeciwko całości rozstrzygnięcia, Sąd Odwoławczy z urzędu na podstawie art. 447 § 1 k.p.k., dokonał także oceny wymierzonej temu oskarżonemu przez Sąd I instancji kary.

Analizując zatem zaskarżony wyrok pod względem rodzaju i wysokości wymierzonej oskarżonemu tak kary łącznej, jak i jednostkowych kar pozbawienia wolności i kary grzywny, Sąd II instancji wskazuje, iż sąd orzekający, właściwie zastosował dyrektywy wymiaru kary ujęte w przepisie art. 53 k.k. i trafnie uzasadnił ich zastosowanie.

Ukształtowany przez Sąd I instancji wymiar i rodzaj kary stanowiąc będzie dla oskarżonego dolegliwość proporcjonalną do stopnia jego zawinienia i okoliczności sprawy, uwzględniającą w należyтым stopniu stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego przestępstw i stanowiąc będzie dla niego poważną, aczkolwiek nie nadmierną dolegliwość, w należyтым stopniu uwzględniającą dyrektywy wskazane w ustawie w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.

Odnosząc natomiast apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego K. C. (1) Sąd II instancji zauważa, że jakkolwiek skarżący ten zarzucił wydanemu orzeczeniu rażąca surowość wymierzonej oskarżonemu jedynie kary łącznej, to niemniej z treści uzasadnienia wniesionej apelacji, a zwłaszcza z argumentów tam zawartych wynika, że w istocie skarżący ten kwestionuje wysokość również wymierzonych K. C. (1) kar jednostkowych i tak też zostanie przez Sąd Apelacyjny potraktowana.

Przechodząc zatem do szczegółów Sąd Apelacyjny przypomina, że o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 punkt 4 k.p.k. nie można mówić w sytuacji, gdy sąd orzekający uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami wymiaru kary. O rażącej niewspółmierności kary nie można mówić, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę wymiaru kary, nie zostały przekroczone, co podkreślał Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 8 lipca 1982 roku w sprawie o sygn. akt Rw 542/82 (OSNKW z 1982r., z. 12, poz. 90). Ustawodawca zaznacza jednocześnie, że niewspółmierność ta ma mieć charakter rażący, a więc duży, istotny, nie dający się zaakceptować. Dopiero wówczas dojść może do zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymiaru kary.

Odnosząc się zatem do kwestii rzeczony rażącej niewspółmierności wymierzonych oskarżonemu K. C. (1) kar jednostkowych – i to tak pozbawienia wolności, jak i kary grzywny, jak i kary łącznej pozbawienia wolności zaznaczyć wypada, iż dla skuteczności przyjęcia, że sytuacja taka miała miejsce koniecznym jest wykazanie, że choć Sąd I instancji wziął pod uwagę wszystkie okoliczności, których uwzględnienie przy wymiarze jest konieczne, to jednak przekroczył w rozmiarach nie dających się utrzymać ustawowe dyrektywy wymiaru kary, a tym samym przekroczył zasadę swobodnego uznania sędziowskiego, o której mowa w art. 53 § 1 k.k. Należy więc mieć na względzie, że rażąca niewspółmierność kary, może mieć miejsce wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw wynikających z przepisów art. 53 k.k. oraz art. 58 § 1 k.k.

Tymczasem w ocenie Sądu Odwoławczego, wymierzone wyżej wymienionemu oskarżonemu tak jednostkowe kary pozbawienia wolności, jednostkowa kara grzywny, jak i kara łączna 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności z całą pewnością nie spełniają opisanych wyżej przesłanek wystąpienia owej rażącej niewspółmierności. Wręcz przeciwnie, Sąd orzekający w I instancji właściwie zastosował dyrektywy wymiaru kary ujęte w przepisie art. 53 k.k. i trafnie uzasadnił ich zastosowanie.

Przechodząc do szczegółów Sąd II instancji w pierwszym rzędzie wskazuje, iż treść pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wskazuje, iż kształtując rodzaj wymiar dolegliwości dla K. C. (1), Sąd Okręgowy miał uwadze wskazane we wniesionej apelacji okoliczności. W szczególności z treści znajdującego się na kartach 1333-1371 dokumentu wynika nie tylko to, że sąd rozstrzygający baczyl na fakt uprzedniej niekaralności K. C. (1), dalej na fakt prowadzenia przezeń obecnie ustabilizowanego trybu życia i posiadania dobrej opinii w miejscu zamieszkania. Kontrola instancyjna wykazała jednak, że Sąd ten słusznie wyważył znaczenie tych okoliczności przy kształtowaniu rodzaju i wymiaru dolegliwości jednostkowych dla tego oskarżonego. Sąd Apelacyjny wskazuje, iż fakt, że oskarżony prowadzi rzeczony ustabilizowany tryb życia, to jest wykonuje pracę zarobkową, dalej to, że utrzymuje dobre relacje z członkami swojej rodziny i cieszy się dobrą opinią w miejscu swego zamieszkania, nie oznacza, że oskarżony tym wyróżnia się czymś nadzwyczajnym na tle pozostałych obywateli. Fakt wykonywania pracy zarobkowej i właściwe funkcjonowanie w społeczeństwie, w tym także w stosunkach pomiędzy najbliższymi, udzielanie im pomocy, czy wparcia nawet finansowego jest kanonem postępowania każdego dorosłego człowieka i członka rodziny. Również brak prowadzenia wobec oskarżonego innego postępowania karnego nie może stanowić podstawy do premiowania K. C.

(1) jako, że przestrzeganie ustalonego porządku prawnego jest podstawowym jego obowiązkiem, a nie nadzwyczajną okolicznością.

Sąd Apelacyjny zdaje sobie w tym miejscu sprawę, iż rolą ustanowionego obrońcy jest piętrzenie wątpliwości, w tym także co do rodzaju i wymiaru wymierzonych oskarżonemu dolegliwości. Niemniej czyniąc to autor apelacji nie może tracić z pola widzenia rodzaju i wagi popełnionych przez K. C. (1) przestępstw. Przypomnieć należy, iż oskarżony nie tylko brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej polegającej na popełnianiu przestępstw narkotykowych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz maksymalizacji zysku, ale również, działając w tego typu strukturze wprowadzał do obrotu i udzielał innym osobom w znacznych ilościach środki odurzające w postaci marihuany oraz amfetaminę oraz tabletki ekstazy, i to w celu uzyskania korzyści majątkowej. Nie można pominąć także i tego, że oskarżony czynił to na przestrzeni ponad trzech lat – jak w przypadku czynu przypisanego w punkcie VII wyroku oraz prawie dwóch lat, jak w przypadku czynu przypisanego mu w punkcie VI wyroku. Długość okresu przestępczego zachowania oskarżonego, ilość wprowadzonej do obrotu amfetaminy – rzędu 3000g, a także to, że K. C. (1) udzielał niedozwolonych substancji osobom małoletnim nie pozostawia wątpliwości co do tego, że jednostkowe kary pozbawienia wolności – odpowiednio w wymiarze 1 roku za czyn z art. 258 § 1 k.k. i w wymiarze 2 lat i 1 miesiąca za czyn przypisany temuż w punkcie VII wyroku zostały przez sąd rozstrzygający ukształtowane na właściwym poziomie. Zresztą Sąd II instancji zauważa, że obie wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone zostały w dolnych granicach ustawowego zagrożenia., co dodatkowo przemawia za niemożnością uznania tychże dolegliwości za rażąco surowe.

Wreszcie Sąd Apelacyjny podnosi, iż skarżący z faktu złożenia przez K. C. (1) wyjaśnień na etapie postępowania przygotowawczego, konstruuje zbyt daleko idące profity dla tego oskarżonego. Dostrzegając tę postawę oskarżonego i w żaden sposób nie umniejszając jej znaczenia dla sprawności prowadzonego postępowania, zwłaszcza przygotowawczego Sąd II instancji podnosi jednak, że okoliczności tej nie można przeceniać jako, że w toku postępowania jurysdykcyjnego K. C. (1) odwołał istotną część swoich pierwotnych wyjaśnień.

W konsekwencji, w ocenie Sąd II instancji, orzeczone wobec oskarżonego przez Sąd Okręgowy jednostkowe kary pozbawienia wolności z całą pewnością i z przyczyn wskazanych powyżej, przesłanki rażącej surowości nie spełniają.

Podobnie cechy rażącej surowości nie można również przypisać orzeczonej wobec oskarżonego K. C. (3) karze łącznej 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy przypomina, że zgodnie z art. 86 § 1 k.k., kara łączna wymierzana jest w granicach od najwyższej z kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy.

Trzeba przy tym w tym miejscu przypomnieć, iż w specyficznej sytuacji jaką stanowi wymierzenie kary łącznej sąd jest wprawdzie związany ustawowymi dyrektywami wymiaru kary, określonymi w art. 53 k.k., jednakże nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar jednostkowych, ale powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak (...) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983, sygn. akt IV KR 213/83, opubl. w OSNKW 1984/5-6/65).

Ponowne bowiem uwzględnienie okoliczności łagodzących lub obciążających stanowiłoby dwukrotnie czynienie sprawcy zarzutu z tego samego, bądź też nieuprawnione uprzywilejowanie go. Natomiast zasadnicze znaczenie przy określaniu wymiaru kary łącznej należy przypisać względom prewencji, tak indywidualnej, jak i ogólnej. Zarówno orzekanie w oparciu o zasadę absorpcji, jak i kumulacji może mieć miejsce jedynie wyjątkowo.

Mając na uwadze powyższe wywody należy w głównej mierze zwrócić uwagę na to, iż Sąd I instancji, dostatecznie uwzględnił fakt bliskiego związku czasowego pomiędzy popełnionymi przez oskarżonego przestępstwami. Sąd II instancji dalej zauważa, że wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej – 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, został ukształtowany na poziomie absorpcji. Zgodnie bowiem z treścią powołanego powyżej przepisu art. 86 § 1 k.k., Sąd I instancji mógł wymierzyć oskarżonemu K. C. (3) karę łączną pozbawienia wolności w przedziale od 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności (najwyższej z jednostkowych kar pozbawienia wolności) do 3 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych).

W świetle powyższego oraz mając na uwadze to, że istota stosowania kar polega na dążeniu do celu, jakim jest unacznienie sprawcy naganności naruszania porządku prawnego i konieczności ponoszenia przez niego dolegliwych następstw swojego czynu oraz wytworzenia w świadomości sprawcy przekonania o nieopłacalności takiego działania Sąd Odwoławczy podnosi, iż przedstawione we wniesionej apelacji argumenty mające, zdaniem skarżącego, stanowić podstawę do złagodzenia orzeczonej wobec K. C. (1) kary w żadnym zakresie na uwzględnienie nie zasługują.

W tym miejscu Sąd II instancji wskazuje, iż nie przychylił się do stanowiska obrońcy tego oskarżonego co do zastosowania wobec K. C. (1) uregulowania o którym mowa w art. 60 § 2 k.k. Zgodnie z tym przepisem Sąd może również zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, w szczególności: 1) jeżeli pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą, szkoda została naprawiona albo pokrzywdzony i sprawca uzgodnili sposób naprawienia szkody, 2) ze względu na postawę sprawcy, zwłaszcza gdy czynił starania o naprawienie szkody lub o jej zapobieżenie, 3) jeżeli sprawca przestępstwa nieumyślnego lub jego najbliższy poniósł poważny uszczerbek w związku z popełnionym przestępstwem. Użycie w cytowanym przepisie zwrotu „w szczególności” wskazuje, że podstawą nadzwyczajnego złagodzenia mogą być nie tylko wymienione okoliczności, ale także inne, jeżeli uzasadniają przekonanie sądu, iż nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby nadmiernie surowa (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 18 kwietnia 2002 r., II AKa 89/02, Orz. Prok. i Pr. 2003, nr 2, poz. 19). Może tu wchodzić w grę np. ciężkie kalectwo sprawcy, jego podeszły wiek i związane z tym ograniczenie rozumienia znaczenia czynu, bardzo ciężka sytuacja osobista i rodzinna, itp. Nie wydaje się natomiast, aby nadzwyczajne złagodzenie kary mogły uzasadniać wyłącznie okoliczności łagodzące związane z czynem oraz pozytywna ocena właściwości i warunków osobistych sprawcy, jego dotychczasowego życia i zachowania się po popełnieniu przestępstwa (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 22 listopada 2001 r., II AKa 381/01, Orz. Prok. i Pr. 2001, nr 7–8, poz. 19).

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd II instancji zauważa, że odnośnie K. C. (1) nie wystąpiła żadna ze wskazanych wyżej sytuacji, która ewentualnie pozwalałaby na nadzwyczajne złagodzenie wymierzonej mu kary na podstawie art. 60 § 2 k.k. Z całą pewnością przesłanką taką nie mogą być powołane przez skarżącego we wniesionej apelacji argumenty jako, że odnoszą się one i zostały wzięte pod uwagę przez sąd rozstrzygający przy kształtowaniu dla K. C. (1) wymiaru jednostkowych kar.

Reasumując, Sąd II instancji nie uwzględniając żadnej z wniesionych apelacji zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, o czym orzekł, jak w punkcie 1 wydanego w dniu (...)roku orzeczenia.

Kształtując natomiast swe orzeczenie o kosztach, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 616 § 1 punkt 2 k.p.k. oraz na podstawie § 14 ustęp 2 punkt 5 i § 20 ustawy z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat J. S. (1) kwotę 738 złotych brutto, tytułem zwrotu nie uiszczonych nawet w części kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu Z. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym, a na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił oskarżonych o obowiązku zwrotu S. Państwa kosztów procesu, w tym od opłaty za postępowanie odwoławcze.

/-/J. S. (2) /-/P. G. /-/J. S. (3)